

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/925/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206445
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6812206445.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o zaplatenie 5.257,68 €, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 4C/249/2012-71 zo dňa 19. 11. 2014, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie sumy 5.257,68 € z titulu majetkovej škody vo výške 4.381,40 € a z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 876,28 €, ktorých sa navrhovateľ domáhal z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Revúca v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ s. r. o. proti povinnej Michaele J. vedenej na úrade súdneho exekútora pod č. exekučného spisu EX 15260/2010 vzhľadom k tomu, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti. Mal za to, že navrhovateľ v exekučnom konaní disponoval exekučnými titulmi, ktorými boli rozsudku rozhodcovského súdu, pri ktorých ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 neupravoval lehotu na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pri rozhodovaní okresný súd vychádzal z právneho názoru, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa osobitného zákona musia byť kumulatívne splnené nasledujúce podmienky:

1. nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie,
2. vznik škody,
3. existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Súd zistil, že exekučné konanie EX 15260/2010, 4Er/910/2010 sa začalo dňa 05. 10. 2010. Ust. § 44 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia predmetného exekučného konania nestanovovalo lehotu na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade, ak exekučným titulom bola notárska zápisnica alebo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovskej komisie a zmier nimi schválený. Exekučný poriadok bol novelizovaný zák. č. 102/2011

Z. z. účinným od 01. 06. 2011 tak, že do písmena d) ust. § 42 ods. 2 boli okrem vykonateľných rozhodnutí a rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených doplnené aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Poukázal pritom okresný súd na dôvodovú správu k zák. č. 102/2011 Z. z., kde sa uvádza, že „rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. Ustanovenie sa nedotýka problematiky vymáhania neoprávnenej štátnej pomoci“. Okresný súd z tohto autentického výkladu má za zrejmé, že zákonodarca pod exekučným titulom upraveným v ust. § 42 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v jeho znení účinnom do 31. 05. 2011 nemal okrem vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Novelizácia zák. č. 102/2011 mala len odstrániť prípadné výkladové pochybnosti o obsahu predmetného ustanovenia. V prípade existencie autentického výkladu zákonného ustanovenia, ako je obsiahnutý vo vyššie uvedenej dôvodovej správe, je akýkoľvek iný výklad, tak, ako sa ho navrhovateľ snažil urobiť v jeho návrhu, nesprávny. Preto je nepochybné, že 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie ani v prípade, ak exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, neplatí. Ak exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora v 15 dňovej lehote, nedošlo z jeho strany k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu, že rozhodnutie nevydal v zákonom stanovenej lehote (§ 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.). Žiadosť súdneho exekútora súdu bola doručená dňa 10. 12. 2010 a súd o nej rozhodol dňa 12. 07. 2011, čiže 214 dní od jej doručenia. Ako však vyplýva z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 42/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01) nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01)... Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy. Okresný súd v rozhodnutí poukázal aj na tú skutočnosť, že mu je známe z jeho rozhodovacej činnosti, že navrhovateľ prostredníctvom súdnych exekútorov už niekoľko rokov opakovane zaťažuje exekučné súdy hromadnými žiadosťami o udelenie poverení na vykonanie exekúcie, a preto musel a musí počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane exekučného súdu, ktoré v danom prípade spôsobilo, že o žiadosti súdneho exekútora bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 14. 12. 2012 IV. ÚS 606/2012-20). Preto lehotu, v ktorej exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, v danom prípade možno považovať za akceptovateľnú, a teda nespôsobujúcu zbytočné prieťahy v konaní. Otázkou, či exekučný súd konal bez zbytočných prieťahov, okresný súd skúmal ako prejudiciálnu otázku, ktorú bol oprávnený riešiť (viď rozsudok NS ČR zo dňa 24. 06. 1999 sp. zn. 2CdoM/804/1999). Takýto postup je plne v súlade s ust. § 135 ods. 1, 2 O. s. p. V priebehu konania nevyšlo najavo, že by v skúmanej veci existovalo rozhodnutie Ústavného súdu SR alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré by sa týkalo základných ľudských práv a slobôd navrhovateľa, ktorými by bol súd viazaný. Keďže okresný súd má za to, že zo strany exekučného súdu nedošlo k takému postupu alebo rozhodnutiu, ktoré by zakladalo nárok na náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, podľa zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol a vzhľadom na nesplnenie už prvej podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody sa splnením ďalších podmienok nezaoberal.

Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 2 ods. 2 písm. a), b), § 3 ods. 1 písm. d) ods. 2, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 až 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012, ako aj podľa ust. § 42 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010.

O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1, 2 O. s. p. Mal za to, že odporca, ktorý bol v konaní plne úspešný, by mal právo na náhradu trov účelne vynaložených na bránenie jeho práva proti navrhovateľovi, nakoľko si ale odporca nim uplatnené trovy konania v zákonnej lehote nevyčísľil a zo spisu mu žiadne nevyplývali, súd mu ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie navrhovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221

ods. 1 písm. f), g), h) O. s. p. Namietal, že konaním súdu mu bolo odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 345/09). Navrhovateľ v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Zdôraznil, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Meritórne rozhodnutie súdu považoval preto za predčasné. Vytýkal i to, že súd nedostatočne oboznámil navrhovateľa s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, a preto nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. Z tohto dôvodu sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie preto došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Následne navrhovateľ namietal, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie napriek tomu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. K majetkovej škode navrhovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa týka i chýbajúcich dôvodov vzniku nemajetkovej ujmy. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na súdy hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací

súd nie je oprávnený preskúmavať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 4NcC/143/2012-9 zo dňa 12. 10. 2012, okrem iného tak, že z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 4C/249/2012 vylúčil len sudcu Okresného súdu Revúca JUDr. Petra Kvieta a ostatných sudcov z prejednávania a rozhodovania tejto veci uvedených v predmetnom uznesení nevylúčil Z prejednávania a rozhodovania veci, teda, nebola vylúčená ani zákonná sudkyňa okresného súdu JUDr. Lucia Prčová. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčenej sudkyne bezpredmetná.

Odvolací súd ďalej nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovel a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keďže o jeho vylúčení, resp. nevylúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdom je právo, ktoré v prejednáwanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých tvrdená existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v návrhu.

Navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Vyjadrenia právneho zástupcu odporcu mu boli riadne doručené, avšak navrhovateľ zostal ďalej nečinný. Pokiaľ navrhovateľ v dôvodoch svojho odvolania poukazoval na to, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, zároveň si protirečí, keď tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, čím došlo k porušeniu práva navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces.

V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, keďže okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný (viď zápisnicu o pojednávaní č. I. 66 spisu). Taktiež nezodpovedá skutočnosti tvrdenie navrhovateľa, že okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol aj o prerušení konania. O prerušení konania rozhodol prvostupňový súd samostatným uznesením.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia v exekučných konaniach. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prieťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Zo zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení do 31. 05. 2010 vyplýva, že zákonodarca stanovuje lehotu len na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie a v prípade, že nie sú splnené podmienky pre takéto poverenie, nestanovuje súdu lehotu, v ktorej rozhodne o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Naviac, okresný súd dôsledne uviedol, že uvedené neznamena, že by súd nemusel vo veci pokračovať plynulo a bez prieťahov. V prejednávanej veci bolo zistené, že vydaniu rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie došlo po 214 dňoch od jej doručenia (žiadosť bola doručená 10. 12. 2010 a súd o nej rozhodol dňa 12. 07. 2011). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 606/2012 - 20 zo dňa 14. 12. 2012, podľa ktorého v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase, lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Aj Ústavný súd SR, teda, konštatoval, že okresný súd zákonnou 15-dňovou lehotou z tohto dôvodu nebol viazaný. Iné je však posúdenie, či je možné vyhodnotiť, že ak k vydaniu tohto rozhodnutia došlo po 214 dňoch, či nekonal okresný súd neprimerane dlho a spôsobil tým prieťahy v konaní. Doba rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora v takomto trvaní je sama o sebe neprimeraná, nie však s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, keď tak okresnému, ako aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ podával žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom načo musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Je preto zrejme, že vyššie uvedenú lehotu je možné považovať za akceptovateľnú aj vzhľadom na právne stanovisko Ústavného súdu SR, ktorý vo vyššie uvedenom rozhodnutí poukazuje na svoju dovtedajšiu judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (napr. I. ÚS 42/01), pričom ústavný súd aj v uznesení IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012 v obdobnej veci rozhodol, že doba rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľka podávala žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažila všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom načo musela počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, ju možno považovať za ústavne akceptovateľnú.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v systave práva zaradená do občianskoprávného zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak (v danej veci) vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejme, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku majetkovej škody či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti správne neskúmal.

Navrhovateľ však nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci, vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Ak navrhovateľ v odvolaní na záver namietal, že súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti a v odôvodnení rozhodnutia sa nezaoberal škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), potom je zrejmé, že v tejto časti sa odvolanie netýka napadnutého rozhodnutia okresného súdu, nakoľko tento v odôvodnení svojho rozhodnutia sa predpokladom vzniku a existencie škody žiadnym spôsobom nezaoberal. Okresný súd vyhodnotil, že nedošlo k naplneniu jedného z troch kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti odporkyne za vzniknutú škodu navrhovateľovi, a to existencia nesprávneho úradného postupu zo strany súdu, ktorého postupom mu škoda mala vzniknúť. Ak, teda, následne navrhovateľ tvrdil, že odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné, nakoľko z neho nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, jeho tvrdenie neobstojí, ak sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia týmto predpokladom vôbec nezaoberal. Vo vzťahu k tejto skutočnosti je preto rozhodnutie prvostupňového súdu dôsledne odôvodnené a spĺňa podmienky ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., teda v žiadnom prípade nie je dôvodná námietka navrhovateľa týkajúca sa jeho nepreskúmateľnosti, či dokonca arbitrárnosti. V tomto rozsahu zrejme navrhovateľ podal odvolanie vo vzťahu k úplne inému rozhodnutiu a uvedené sa týka i argumentov ohľadne námietok vo vzťahu k nemajetkovej ujme, ku ktorej malo dôjsť na strane navrhovateľa. V tomto rozsahu je preto práve odvolanie navrhovateľa nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, ak poukazuje na skutočnosti, ktoré z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplývajú. V takom prípade ani odvolací súd na tieto skutočnosti nemôže reagovať skutkovo a ani právne.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. v spojení aj s ust. § 219 ods. 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, keď sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku prvostupňového súdu, na ktoré v ďalšom len poukazuje. Rozsudok okresného súdu odvolací súd potvrdil vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda rozhodol podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol taktiež podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa zásady úspechu v konaní, v odvolacom konaní v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný odporca, ktorý si však právo na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.